

Αντίο, φίλε Μάριε...

Στη μνήμη του Μάριου Τόκα

“ένα ποτήρι θάνατο...” σιγοτραγούδησες,
και το μαντάτο σου με τάραξ σαν κεραυνός,
βαθιά μες την καρδιά μου ακούμπησες,
και βάφτηκε μαύρος ο ουρανός.

Σε γνώρισα το '89 στη Σαλονίκη,
κατοπινά πού και πού βρισκόμασταν,
όπως σ' εκείνη τη συναυλία σου στην Κρήτη,
που σαν παλιόφιλοι σ' ένα πεζούλι καθόμασταν...

και για τις καινούριες τις μελωδίες σου μιλούσες,
τις ανησυχίες σου για την επιτυχία σου την τόση,
μα κοιτώντας με κατάματα... με αγωνία ρωτούσες,
μήπως στο μέλλον η τόση τύχη σε προδώσει!

Θυμάμαι πώς σου απάντησα μεμιάς...
να κλείσεις όλο τούτο το άγχος στο συρτάρι,
γιατί της “Σαλονίκης” το ζεϊμπέκικο
θα υπάρχει και ας λείπει το δοξάρι!

Απρίλιος 2008

Μενέλαος Παπαδημητρίου

Η γερμανική κατοχή...

...για τους νεώτερους...

Μια φέτα ψωμί
πάνω στο τραπέζι,
για μένα τότε έμοιαζε
γλυκιά σαν πετιμέζι....
μικρό σαν ήμουνα παιδί,
στα χρόνια τα σκληρά,
τα μαύρα της κατοχής.
Και ακόμη έρχονται στο νου
θύμησες πεινάς και φόβου
που πέρασα ο δυστυχής.
Σαν τότε που τις σταφίδες
μάζευα μία μία...
καθώς χύνονταν
από τη γεμάτη σακούλα
κάποιου χοντρού διαβάτη.
Τ' αδέλφια μου για να γλυκάνω
και την ταλαιπωρη μανούλα!
Καθημερινοί και οι βομβαρδισμοί,
μα εμείς στο παιγνίδι μας πιστοί...
με ξύλινα σπαθιά στον ώμο,
κρυβόμασταν στο μαχαλά από τη μάνα μας
που έσκουζε με τρόμο... μή,
φύγετε αμέσως από το δρόμο!
Σαν όνειρο κακό
πέρασαν εκείνα τα χρόνια,
και ο καθένας πια με τον καιρό
δική του χάραξε πορεία.
Και αν τα μαλλιά μας
σκέπιασαν πια χιόνια,
πάντα θα προσεύχομαι...
ποτέ, ποτέ μην ξαναζήσουμε
παρόμοια ιστορία!

Μενέλαος Παπαδημητρίου

Τα Αιγαιοπελαγίτικα νησιά

Τα Αιγαιοπελαγίτικα νησιά,
διαμάντια μοναδικά της πατρίδας,
ποτισμένα είναι με αρμύρα θαλασσιά,
και λίγο πράσινο, το χρώμα της ελπίδας.

Πόσα έχουν δει τα μάτια τους,
τι να πρωτοθυμηθούνε...
εμπόρους να διαλαλούνε την πραμάτεια τους
ή του Ομήρου ήρωες να πολεμούνε!

Κάστρα και τείχη κοσμήματα,
μιλούν περίτρανα γι' άλλες εποχές,
που πέρασαν, μα πολύτιμα άφησαν θυμήματα...
και είναι σα ν' ακούς των σταυροφόρων ιαχές!

Βυζαντινούς και Ρωμαίους φιλοξένησαν
τούτα τα σταυροδρόμια Ανατολής και Δύσης,
μεγάλοι ποιητές τα ύμνησαν
σε εποχές ειρήνης μα και σε πολέμων κρίσεις.

Τα Αιγαιοπελαγίτικα νησιά,
πλουμίδια της θάλασσας για αιώνες,
πλεούμενα μοιάζουν γήινα... με αρματωσιά,
του Ποσειδώνα τις μυθικές κολόνες!

Μενέλαος Παπαδημητρίου

Το σπουργιτάκι

Στου μπαλκονιού μου το περβάζι,
έρχεται κάθε πρωί ένα σπουργιτάκι,
δειλά δειλά το κεφαλάκι του προβάλλει,
και αναζητά τροφή σαν αλητάκι.

Σα σβήσουνε της νύχτας τ' άστρα,
μόνο του, χωρίς καμμιά παρέα,
το βλέπω να πηδά από το κάγκελο στη γλάστρα,
και να κουρνιάζει απολαμβάνοντας τη θέα!

Μα είναι τόσο δα μικρό, όσο το δάχτυλό μου,
κι εγώ αισθάνομαι Θεός κάθε πρωί,
καμαρώνοντας το μικρούλη σύντροφό μου,
που μ' επισκέπτεται... και μου γλυκαίνει την ψυχή.

Αναρωτιέμαι, πού να κοιμάται άραγε τα βράδια,
τι κινδύνους θα περάσει ώσπου να μεγαλώσει,
αμέτρητα θα είναι και τα δικά του χτυποκάρδια...
εγώ, πάντως, το κάλεσα στο μπαλκόνι μου να
στρώσει!

Μενέλαος Παπαδημητρίου

